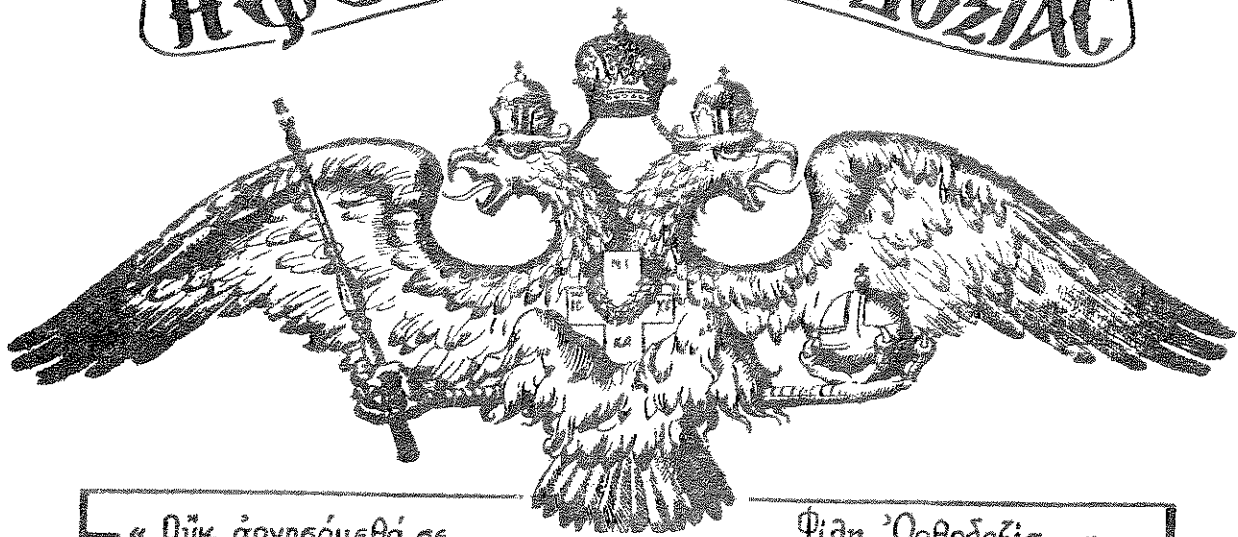

ΗΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

« Οὐκ ἀρνησόμεθά σε ...

Ψιδή Ὁρθοδοξία...»

15) ΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. φύλ. — 662

Τιμή Φύλλου Δρχ. 1

Ἔτος ΚΖ΄.

25 Δεκεμβρίου 1972 (Π.Ο.Η.)

Γραφεία Κάνιγγος 32— Ἀθήναι Τ. 147 Τηλ. 628.280

Ποιμαντοριὴ Ἐγυῦλιος

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά καὶ περιπόθητα, χάρις εἰη ὑμῖν καὶ εἰρήνη παρὰ Θεοῦ.

Ἴδού καὶ πάλιν ἀνέτειλε ἐκ Βηθλεέμ ἐν τῷ νοητῷ τῆς Ἐκκλησίας ὀρίζοντι, ὁ ἥλιος τῆς Δικαιοσύνης, Χριστός ὁ ἀληθινός Θεός ἡμῶν. Ἴδού καὶ πάλιν τὸ φῶς τῆς ἀνεσπέρου θείας Αὐτοῦ διδασκαλίας καταυγάζει τὰς διανοίας τῶν ἀνθρώπων, καὶ ὁ πιστός τοῦ Κυρίου λαός στρέφει πρὸς τὸ Θεῖον τοῦτο φῶς τὰ ὄμματα τοῦ νοῦ καὶ τῆς καρδίας καὶ ἐνωτίζεται μετὰ πόθου καὶ εὐλαθείας τὰ θεῖα ρήματα τοῦ ἐνανθρωπήσαντος καὶ ἐν σπηλαίῳ καὶ φάτνῃ ἐν ἄκρα ταπεινώσει τεχθέντος Σωτῆρος Χριστοῦ.

«Ὁ ἀκολουθῶν ἐμοί οὐ μὴ περιπατήσει ἐν τῇ σκοτίᾳ, ἀλλ' ἔξει τὸ φῶς τῆς Ζωῆς (Ἰωάν. Η΄. 12) θροντοφωνεῖ τὸ ἱερὸν Εὐαγγέλιον τοῦ Κυρίου. Καὶ τὴν σωτήριον ταύτην ἀλήθειαν ἐνεκολπώθησαν ὡς πολῦτιμον θησαυρόν, τὰ πλήθη τῶν εὐσεβῶν λαῶν τοῦ Κυρίου καὶ ὡς λύχνον φα-

εῖνόν αὐτὴν διακρατοῦντες βαδίζουν τὴν εὐθείαν ὁδόν, τὴν ὁδὸν τῆς ἀγάπης πρὸς πάντας.

Ἀτενίζοντες οὗτοι διαρκῶς πρὸς τὸν ἀνατείλαντα ἐν τῷ κόσμῳ ἥλιον τῆς δικαιοσύνης καὶ ὑπὸ τοῦ φωτός τῆς θείας Αὐτοῦ διδασκαλίας καθοδηγούμενοι, διάγουν ἐν εἰρήνῃ καὶ ὁμονοίᾳ πρὸς ἀλλήλους, ἐργάζονται τὴν ἐγκράτειαν καὶ τὴν σωφροσύνην δι' ἑαυτούς, καὶ τὴν φιλάνθρωπίαν καὶ φιλαδελφίαν πρὸς πάντας.

Καὶ ὅντως ἡ σημερινὴ ἡμέρα δι' αὐτοὺς εἶναι ἡμέρα χαρᾶς καὶ ἀγαλλιᾶσεως, εἶναι πηγὴ ἀπείρων ἱερῶν συγκινήσεων, εἶναι πηγὴ πολυχέμων ἀναβλύζουσα τὰ ζωήρρυτα νόμιατα τῆς παρηγορίας, τῆς γαλήνης, τῆς πραγματικῆς εἰρήνης καὶ εὐτυχίας.

Δι' αὐτοὺς ἡ σημερινὴ ἐπίσημος καὶ μεγάλη ἑορτὴ εἶναι γέφυρα δι' ἧς μεταφέρονται νοερῶς εἰς τὴν ζωὴν τοῦ Οὐρανοῦ εἰς τὴν ὁποίαν δὲν ὑπάρχουν πάθη καὶ θλίψεις, πόνοι καὶ στεναγμοί, ἀλλὰ

χαρά καὶ παντοτεινὴ μακαριότης.

Ἄλλ' ὅμως, τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά, ὑπάρχουν δυστυχῶς καὶ οἱ πεπωρωμένοι τὴν ψυχὴν, οἱ κυλιόμενοι εἰς τὸν βόρβορον τῆς κατηραμένης ἀμαρτίας, οἱ ἐθελοτυφλοῦντες καὶ ἐθελοκακοῦντες, οἱ ὅποιοι ἀντὶ νὰ στρέφουν τὰ βλέμματα αὐτῶν πρὸς τὸν ἀνατείλαντα ἥλιον τῆς δικαιοσύνης διὰ νὰ ἴδουν τὸ φῶς τῆς θείας καὶ ἀληθινῆς γνώσεως, κλείουν τοὺς ὀφθαλμούς αὐτῶν ἢ στρέφουν πρὸς τὸ σκότος τῆς ψευδονύμου γνώσεως καὶ τῆς σοφίας τοῦ κόσμου τούτου, ἥτις μωρία παρὰ τῷ Θεῷ ἐστίν, καὶ θαδίζουσιν τὴν σκολιὰν ὁδὸν τῆς ἀπωλείας τὴν ἀγούσαν κατὰ κρημνῶν.

Ἀντὶ νὰ πιστεύσουν εἰς τὸν Χριστόν, πιστεύουν εἰς τὸν Διάβολον καὶ ἀγαποῦν τὸν χρυσόν, τὴν ὕλην καὶ τὰ φθειρόμενα ἀγαθὰ. Ἀντὶ νὰ βλέπουν πρὸς τὸν Οὐρανόν, βλέπουν συνεχῶς πρὸς τὴν γῆν καὶ δουλεύουν καὶ λατρεύουν τὴν κοιλίαν αὐτῶν.

Χαλεποί καὶ κρίσιμοι φαίνονται οἱ καιροί, τοὺς ὁποίους τώρα διερχόμεθα. Ἡ ἀμαρτία βασιλεύει, ἡ δυστυχία ἔχει πλημυρίσει τὴν ἀνθρωπότητα καὶ ἡ οἰκονομικὴ κρίσις ἀμιλλᾶται πρὸς τὴν ἠθικὴν τοιαύτην.

Καὶ ἡ ἀνθρωπότης μέ ἀγωνίαν στρέφει τὰ βλέμματά της ἐνθεν κακεῖσε διὰ νὰ ἴδῃ τὸν ὁδηγόν, τὸν Λυτρωτὴν της. Τὸν ζητεῖ εἰς τὰς συνδιασκέψεις, εἰς τὰ Κοινοβούλια, εἰς τὰς βιβλιοθήκας, εἰς τὰ ἐργαστάσια καὶ ἐν τῇ ἀναζητήσει ταύτῃ αἰσθάνεται νὰ αὐξάνεται ὁ κόπος καὶ ὁ μόγθος της καὶ οὐδαμόθεν ἔρχεται ἡ ἐλπίς ἢ μάλλον ἔρχεται ἡ ἐλπίς διὰ νὰ διαψευσθῇ καὶ νὰ καταστήσῃ τὴν δυστυχίαν αὐτῆς ἀκόμη περισσότερο ἀνυπόφορον. Καὶ ἐν τῷ μεταξύ ὁ Ἐλευθερωτὴς φωνάζει. Καλεῖ τὴν ὑπνώττουσαν ἀνθρωπότητα νὰ ἀφυσπισθῇ ἀπὸ τὸν βαθύν ὕπνον της. Καὶ δὲν καλεῖ αὐτὴν μόνον ἀπ᾽ αὐτῆς. Τὴν καλεῖ πολλάκις καὶ μέ διαφόρους τρόπους κραυγάζει διὰ νὰ ὑποδείξῃ τὸν δρόμον πρὸς τὴν λύτρωσιν. Ἄλλ' ἡ ἀνθρωπότης καθεύδει καὶ ὑπολαμβάνει τὴν φωνὴν ταύτην ὡς φωνὴν ἀνθρωπίνην καὶ τρέχει νὰ σωθῇ μέ τὰ ἀνθρώπινα μέσα.

Ἄλλ' ἡμεῖς, τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά, φωτιζόμενοι ὑπὸ τοῦ φωτός τοῦ ἀνατέλλοντος ἡλίου τῆς δικαιοσύνης καὶ ὑπὸ τοῦ ἀστέρος, ὁ ὁποῖος ἀνεφάνη ἐξ Ἀνατολῶν ὁδηγούμενοι, ἅς διέλθωμεν νωρῶς μέχρι τῆς Βηθλεὲμ. Μετὰ τῶν Μά-

γων ἅς προσφέρωμεν δῶρα εὐχαριστίας πρὸς τὸν γεννηθέντα Σωτῆρα τοῦ κόσμου. Μετὰ τῶν ἀγαθῶν Ποιμένων ἅς τὸν προσκυνήσωμεν καὶ μετὰ τῶν Ἀγίων Ἀγγέλων ἅς τὸν δοξολογήσωμεν καὶ ἅς ὑποσχεθῶμεν, ὅτι θὰ μείνωμεν ἐδραῖοι ἐν τῇ πέτρᾳ τῆς πίστεως τοῦ Θεανθρώπου καὶ Λυτρωτοῦ ἡμῶν, ἀναμέλποντες τὸν ἀγγελικόν καὶ πάλιν ὕμνον μέ χαράν καὶ ἀγαλλίασιν. «Δόξα ἐν Ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία».

Εἴθε ὁ Κύριος καὶ Θεὸς ἡμῶν, ὁ Ἄρχων τῆς εἰρήνης, ὁ ἐν σπηλαίῳ γεννηθεὶς καὶ ἐν φάτνῃ ἀνακλιθεὶς, νὰ δώσῃ ταχεῖαν ἐπικράτησιν τῆς ἀληθοῦς ἐν τῷ κόσμῳ εἰρήνης καὶ εὐδοκίαν καὶ ἀνάπαυσιν εἰς τὰς ψυχὰς ἡμῶν.—Γένοιτο!

**Διάπυρος πρὸς Κύριον εὐχέτης
† ὁ Ἀθηνῶν ΑΥΞΕΝΤΙΟΣ**

Γινώμαι Πατέρων

Ἡ οὖν ὑπερηφανία ἐν τῷ διαβόλῳ ἐστίν, ἡ δὲ ταπεινοφροσύνη ἐν τῷ Χριστῷ.

Μ. Ἀθανασίου.

Ἐπερήφανος ψυχὴ πανδοχεῖν ληστῶν, μισεῖ δὲ ἔχον γνώσεως.

Εὐαγγερίου.

Οὐδὲν ἀνοητότερον ἀλαζόνος ἀνθρώπου.

Ἰωάννου Χρυσοστόμου

Οὐ τὸ θλίβεσθαι κακόν, ἀλλὰ τὸ ἀμαρτάνειν κακόν.

Ἰωάννου Χρυσοστόμου

Μογαλὸς ὑπερήφανος οὐ δεηθήσεται δαίμονος· αὐτὸς γὰρ λοιπὸν ἑαυτοῦ δαίμων καὶ πολέμιος γέγονεν· ἀλλότριον μὲν τοῦ φωτός τὸ σκότος· ἀλλότριος δὲ καὶ ὑπερήφανος παντοίας ἀρετῆς.

Ἰωάννου Κλίμακος

«Η ΦΩΝΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ

ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ

ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32-ΑΘΗΝΑΙ-ΤΗΛ. 628.280

Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

Διευθυντὴς συντάξεως † ὁ Εὐρίπου καὶ Εὐβοίας

Παῖσιος

Κάνιγγος 32 — Ἀθῆναι 147

Προϊστάμενος Τυπογραφείου

Γεώργιος Σερμπίνης

Θεμιστοκλέους 33 — Ἀθῆναι

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ :

Ἐσωτερικῶς: Ἐξάμηνος δραχμὰς 15.—

» Ἐτησίᾳ » 30.—

Ἐξωτερικῶς: Ἐξάμηνος δολλάρια 2

» Ἐτησίᾳ » 4

Τιμὴ Φύλλου δρχ. 1

Τοῦ ἐν Ἀγίοις πατρός ἡμῶν Μακαρίου τοῦ Αἰγυπτίου

Ὁμιλία τεσσαρακοστή Ἑνάτη

Ὅτι

Οὐκ ἐπαρκεῖ τῆς τροφῆς τούτου τοῦ κόσμου ἀπαλλαγῆναι, ἐὰν μὴ τις τὴν μακαρίαν τοῦ ἄλλου κόσμου λάβῃ.

«Οἱ σωματικοὶ κόσμοι ἀνευ τοῦ νοῦ καθαρότητος, ὥς ἄτεκνος μήτρας, καὶ μαστοὶ κατὰ ἔηροι. Τῇ γὰρ τοῦ Θεοῦ γνώσει προσεγγίσει αὐτὸ δύνανται. Καὶ τὸ μὲν σῶμα κατὰ σκοπον ποιῶσιν, ἐκτρέφουσιν δὲ τὰ πάθη ἐκ τοῦ νοῦς οὐ φροντίζουσιν. Διὰ τοῦτο θεωροῦσιν οὐδέν». Ἀγίου Ἰσαὰκ τοῦ Σύρου. Λόγος 56ος.

Ἀπόδοσις εἰς τὴν ἀποελληνιστὴν
ὑπὸ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΚΑΛΟΜΟΙΡΟΥ

Αὐτὸς ποὺ θὰ φύγῃ μακριὰ ἀπὸ τὰ πράγματα τοῦ κόσμου τούτου καὶ θὰ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὴν εὐφροσύνη τοῦ κόσμου καὶ τὰ κτήματά του καὶ θὰ ἀρῇσιν τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα του ἐξ αἰτίας τοῦ Κυρίου, καὶ ἔχοντας σταθερώσει τὸν ἑαυτοῦ τὸν γίνῃ ξένος καὶ πτωχὸς καὶ ἐνδεὴς ἂν ἀντὶ ἀναπαύσεως τοῦ κόσμου δὲν βοηθῇ μέσα του ἀνάλασιν θεϊκή καὶ ἂν ἀντὶ τῆς προσκαίρου εὐφροσύνης δὲν αἰσθανθῇ μέσα στὴν ψυχὴ του τὴν εὐφροσύνη τοῦ Πνεύματος, καὶ ἂν ἀντὶ τῶν φθαρτῶν ἐνδιαιμάτων δὲν νύσῃ τὸν ἑαυτοῦ ἄνθρωπο μὲ ἐνδιαιμάτα τοῦ φωτός τῆς θεότητος, καὶ ἂν ἀντὶ τῆς σαρκτικῆς κοινωνίας ποὺ χαίροτανε πρὶν δὲν γνωρίσει μέσα στὴν ψυχὴ του μὲ σαφεῖ αἰσθησι καὶ πληροφορία τὴν χαρὰ τοῦ Πνεύματος καὶ δὲν λάβῃ στὴν ψυχὴ του τὴν παρηγορία τῆς ἐπουρανίου χάριτος καὶ δὲν χορηγήσῃ ἀπὸ θεῖα τροφή βλέποντας τὴν δόξα τοῦ Κυρίου, κατὰ τὸ γεγραμμένο, καὶ μὲ λίγα λόγια ἂν ἀντὶ τῆς προσκαίρου ἀπολαύσεως δὲν ἀποκτήσῃ ἀπὸ τώρα τὴν ἀρραβώνα καὶ ἐπιθυμητὴν ἀπόλαυσιν μέσα στὴν ψυχὴ του, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἔγινε ὅλας μυσόν. Αὐτὸς εἶναι ἡλειονότερος ὅλων τῶν ἀνθρώπων. Αὐτὸς καὶ τὰ γῆνα στεφάνηκε καὶ τὰ θεῖα δὲν ἀπύλασε. Ἀνὴρ γνῶσεως διὰ τῆς ἐνεργείας τοῦ Πνεύματος μέσα στὸν ἑαυτοῦ ἄνθρωπο τὰ θεῖα μυστήρια. Διότι γι' αὐτὸ γίνεται κανεὶς ξένος τοῦ κόσμου, γιὰ νὰ μεταπηδήσῃ τὸ φρόνημα τῆς ψυχῆς του σὲ ἄλλον κόσμον καὶ σὲ ἄλλον αἰῶνα κατὰ τὸν Ἀπόστολο ποὺ λέγει «Ἡμῶν γὰρ τὸ πολίτευμα ἐν οὐρανοῖς ὑπάρχει» (Φιλιπ. γ' 20). Καὶ πάλι: «Ἐπὶ γῆς περιπατοῦντες οὐ κατὰ σάρκα στρατευόμεθα» (Β' Κορ. ι' 3).

Πρέπει λοιπὸν αὐτὸς ποὺ ἀπαρνήθηκε αὐτὸν τὸν κόσμον νὰ πιστέψῃ μὲ βεβαιότητα, ὅτι πρέπει ἀπὸ τούτῃ τῇ ζωῇ νὰ μεταφέρει τὸ φρόνημά του διὰ τοῦ

Πνεύματος εἰς ἄλλον αἰῶνα, καὶ ἐκεῖ νὰ ζῇ καὶ νὰ εὐφραίνεται καὶ νὰ ἀπολαμβάνῃ πνευματικὰ ἀγαθὰ καὶ ἐκεῖ νὰ γεννηθῇ ὁ ἑαυτοῦ ἄνθρωπος ἐκ πνεύματος, καθὼς εἶπεν ὁ Κύριος: «Ὁ πιστεύων εἰς ἐμὲ μεταβέβηκεν ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τὴν ζωὴν.» (Ἰωάν. ε' 24). Ἐπειδὴ ἐκτὸς ἀπὸ τὸν θάνατον ποὺ φαίνεται ὑπάρχει καὶ ἄλλος θάνατος καὶ ἐκτὸς ἀπὸ τὴν ζωὴν ποὺ φαίνεται ὁ πάθος καὶ ἄλλη ζωὴ. Γιατὶ ἡ Γραφὴ λέγει: «Ὅτι ἡ σπαταλῶσα ζωὴα τέθηκε.» (Α' Τιμ. ε' 6) καὶ «Ἀφετε τοὺς νεκροὺς θάπτειν τοὺς ἑαυτοὺς νεκρούς» (Λουκ. θ' 60). «Ὅτι οὐχ' οἱ νεκροὶ αἰνέσουσί σε, Κύριε, ἀλλ' ἡμεῖς, οἱ ζῶντες εὐλογησόμεν σε.» (Ψαλμὸς 113, 25). Διότι ὅπως ὁ ἥλιος ὅταν ἀνατείλῃ πάνω στὴ γῆ εἶναι ὅλος στὴ γῆ, ὅταν δὲ πέσῃ στὴν θύση, παύσῃ μαζί του ὅλες τινὲς ἀκτίνες, ἔτσι καὶ ἡ ψυχὴ ποὺ δὲν ἔχει ἀναγεννηθῇ ἀνωθεν ἐκ τοῦ πνεύματος, θοίσκεται ὁλόκληρη στὴν γῆ μὲ τοὺς λογισμοὺς τῆς καὶ τὸ φρόνημά της. Ὅταν δὲ καταξιώθῃ νὰ λάβῃ τὴν ἐπουρανίαν ἐκ τοῦ πνεύματος γέννησι καὶ κοινωνίαν, μαζεύοντας ὅλους τῆς τοὺς λογισμοὺς τοὺς παύσῃ μαζί της καὶ εἰσέρχεται πρὸς τὸν Κύριον, σὲ ἑξ οὐρανοῦ ἀχειροποιήτο κατοικητήριον, καὶ ὅλοι τῆς οἱ λογισμοὶ γίνονται οὐράνιοι καὶ καθαροὶ καὶ ἅγιοι, πλέοντες μέσα σὲ ἄφρον θεϊκό. Γιατὶ ὅταν ἡ ψυχὴ ἐλευθερωθῇ ἀπὸ τὴν σκοτεινὴν φυλάκην τοῦ πονηροῦ ἀρχόντος τοῦ πνεύματος τοῦ κόσμου, θοίσκει λογισμοὺς καθαρούς καὶ θείους, διότι ὁ Θεὸς εὐδόκησε νὰ πλάσῃ τὸν ἄνθρωπον κοινωνὸν θεῶν φύσεως.

Ἐὰν λοιπὸν ἀναχωρήσῃς ἀπὸ ὅλα τὰ πράγματα τοῦ βίου καὶ δοθῇς στὴν προσευχὴ σου, θὰ σοῦ φανῇ ἡ κοίρασις αὐτῇ γεμάτη ἀνάπαυσιν, καὶ ἡ ὀλίγη θλίψις καὶ ὁ πόνος θὰ δῇς ὅτι εἶναι γεμάτα ἀπὸ χαρὰ καὶ ἀνέσι μεγάλη. Διότι ἐὰν τὸ σῶμά σου καὶ ἡ ψυχὴ σου καταδραπώνονται κάθε ὥρα σὲ ἄλλαν σου τὴν ζωὴν γιὰ τέτοια ἀγαθὰ, τί μὲ τοῦτο; Ὡς ἡ ἀρετὴ εὐαγγελιστὴς τοῦ Θεοῦ, διότι δωρεὰν χαρίζει τὸν ἑαυτοῦ σου σὲ λίγο καιρὸ σ' ἐκείνους ποὺ πιστεύουν, ὅτι ὁ ἄνθρωπος κληρονομεῖ τὸν Θεὸν καὶ ὁ Θεὸς κατοικεῖ στὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου καὶ ὅτι ὁ Κύριος ἔχει τὸν ἄνθρωπον σὰν σπῆτι του καλῶ. Διότι ὅπως ὁ Θεὸς ἔκτισε τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν γιὰ νὰ κατοικήσῃ μέσα ἐκεῖ ὁ ἄνθρωπος, ἔτσι ἔκτισε καὶ τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου γιὰ νὰ γίνωνται διὰ τοῦ σπῆτι, γιὰ νὰ κατοικήσῃ μέσα στὸ σῶμα τοῦ ἀνθρώπου καὶ νὰ ἀνομιανθῇ ἔχοντας νύμφην του καλὴ καὶ ἀγαπημένη τὴν ψυχὴν, τὴν δημιουργημένη καὶ εἰκόνα του. «Ὁμοσάμεν γὰρ ἑμᾶς, λέγει ὁ Ἀπόστολος, ἐνὶ ἀνδρὶ, παρθένον ἀνὴρ παρστήσας τῇ Χριστῷ. (Β' Κορ. ια' 2). Καὶ πάλι «Οὐ οὕτως ἔσμεν ἡμεῖς.» (Ἐβρ. γ' 6). Γιατὶ ὅπως ἕνας ἄνδρας ἀποθησαυρίζει στὸ σπῆτι

(Συνέχεια εἰς τὴν 7ην Σελ.)

Εἰς τὴν ἀνωτέρω δημοσιευμένην φωτογραφίαν εἰκονίζονται οἱ Ἱεράρχαι τῆς Συνόδου τοῦ ἀειμνήστου Μητροπολίτου Ἀναστασίου μέλη τῆς ὁποίας χειροτόνησαν τὸν αἰδίδιμον Ἀρχιεπίσκοπον ἡμῶν κυρὸν Ἀγκάκιον. Ἐνία ἡμέτερα καὶ ξένα περιοδικὰ ἔγραψαν τινὰ ὅπως σκεπτικτικὰ, ἀπιστόρητα, ἀνεύθυνα, ὑστερόβουλα, ἀναζήλονθα καὶ ψευδῇ κατὰ τῆς χειροτονίας ταύτης, ἥτις ἐγένετο κανονικώτατα ὑπὸ δύο Ἐπι-

σκόπων τῆς Συνόδου τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας τῆς Διασποράς, διακρινομένων ἀνωτέρω, τοῦ Ἀρχιεπισκόπου ταπείστου τοῦ Σικάγου καὶ Ντιτρόιτ Σεραφεῖμ (πρώτος ἐξ ἀριστερῶν) καὶ τοῦ Ἐπισκόπου Θεοφίλου τῶν Ὁρθοδόξων Ρωμανικῶν κοινοτήτων (σημειωμένου διὰ τοῦ ἀριθμοῦ 2 πέμπτος ἐξ ἀριστερῶν ἐκ τῶν ὁρθίων), τὴν 9 Δεκ. 1960.

Σχετιαὶ Ἐπιστολαὶ

Ἐπειδὴ προσκράτως πολλὰ διεδόθησαν εἰς βάρος τῆς χειροτονίας τοῦ αἰδίδιμου Ἀρχιεπισκόπου ἡμῶν κυροῦ Ἀγκάκιου προβαίνομεν εἰς δημοσίευσιν τοῦ κατωτέρω ἐγγράφου τοῦ Μητροπολίτου Φιλαρέτου, ἐν ᾧ σαφῶς γίνεται λόγος περὶ τῆς χειροτονίας τοῦ αἰμνήστου ὑπὸ δύο Κανονικῶν Ἐπισκόπων τῆς Συνόδου τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας τῆς Διασποράς. Οἱ ἀμφιβάλλοντες καὶ ἐθελοτυφλοῦντες ὥς πεισθῶσιν ἐπὶ τέλους, ἀποῦ παρέχεται εἰς αὐτοὺς ἡ εὐκαιρία νὰ θέσωσι τὴν χεῖρα αὐτῶν εἰς τὴν πλευρὰν καὶ τοὺς τύπους τῶν ἡλίων. Ἀλλῶς δὲν ὑπάρχει δι' αὐτοὺς ἐλπίς ἄλλη κανονικῆς τοποθετήσεως τῶν γεγονότων καθότι πλέον

δὲ εὐλόγησι ἐφαρμογὴν εἰς τοῦτους τὸ: «αὐτὸ μὲ πείσης καὶ μὲ πείσης».

ΙΕΡΑ ΣΥΝΟΔΟΣ ΑΡΧΙΕΡΕΩΝ
ΤΗΣ ΕΝ ΔΙΑΣΠΟΡΑ ΡΩΣΙΚΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

75 EAST 93 STREET NEW YORK

28 N.Y.

Πρὸς τὴν

18 Δεκεμβρίου 1969

Αὐτοῦ Μακαριότητα
Κον Κον Αὔξεντιον

Ἀρχιεπίσκοπον τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γνησίων Ὁρθο-
δόξων Χριστιανῶν τῆς Ἑλλάδος.

Μακαριώτατε,

Ἡ ἀδελφικὴ ἐπιστολή τῆς ἑμετέρας Μακαριό-
τητος τῆς 25 Νοεμβρίου τοῦ 1969 ἀνεγνώσθη εἰς Συ-
νεδρίασιν τῆς Ἱ. Συνόδου ἡμῶν σήμερον. Αἱ πολλαί
δοξαροῦσαι τὰς ἀποκίας ὑπέστη ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλη-
σία ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τῆς ἱστορίας της, εἶναι ἰδιαίτε-
ρας μεγάλα κατὰ τοὺς χαλεποὺς καιροὺς, τοὺς ὁποί-
ους διεσχέμεθα καὶ συνεπῶς ἀπατοῦν μεγαλητέραν
καὶ ἰσχυροτέραν ἑνότητα (ἐνότητα) μεταξύ ἐκείνων,
οἱ ὁποῖα εἶναι ἀληθῶς ἀφροσιμμένοι εἰς τὴν πίστιν
τῶν πατέρων μας.

Με τὰ αἰσθήματα αὐτὰ ἐπιθυμοῦμεν ἅπασι ἔτι
νά σὰς πληροφορήσωμεν, ὅτι ἡ Σύνοδος τῶν Ἐπι-
σκόπων τῆς Ρωσικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐν Δι-
απορᾷ ἀναγνωρίζει τὴν ἰσχὺν τῶν Ἐπισκοπικῶν
χειροτονιῶν τοῦ εὐλογημένης μνήμης προκατόχου Ὑ-
μῶν, μακαρίτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀκακίου καὶ τὰς ἐν
συνεχείᾳ χειροτονίας ἐν τῇ Ἱερᾷ Ὑμῶν Ἐκκλησίᾳ.

Συνελῶς καὶ λαμβανομένων ὑπ' ὄψιν διαφορῶν
ἄλλων περιστάσεων, ἡ Ἀρχιερατικὴ ἡμῶν Σύνοδος
θεωρεῖ τὴν Ἱεραρχίαν Ὑμῶν ὡς ἀδελφούς ἐν Χρι-
στῷ ἐν πλήρει κοινωνίᾳ μετ' ἡμῶν.

Εἴθε ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ νά εἶναι μετὰ τοῦ Κλή-
ρου καὶ τῶν πιστῶν τῆς Ἐκκλησίας Ὑμῶν ἰδίως κα-
τὰ τὰς προσεχεῖς ἡμέρας τῆς ἐν σαρκί Γεννήσεως
τοῦ ἡμετέρου Κυρίου καὶ Σωτῆρος Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ὁ Πρόεδρος τῆς Συνόδου τῶν Ἐπισκόπων

Τὰ Μέλη

Νίκων Ἀρχιεπίσκοπος Οὐκραϊνῶν καὶ Φλωρίδος
Σεραφεῖμ Ἀρχιεπίσκοπος Σικάγου καὶ DITROIT
Βιτάλιος Ἀρχιεπίσκοπος Μόντρεαλ καὶ Καναδᾶ
Ἀντώνιος Ἀρχιεπίσκοπος Λός Ἀντζελες καὶ Τέξας
Ἀβέρκιος Ἀρχιεπίσκοπος Συρακουσῶν τοῦ Τρόσκυ
Ἀντώνιος Ἀρχιεπίσκοπος Δυτικῆς Ἀμερικῆς καὶ
Σάν Φραντζίσκο

Σάββας Ἐπίσκοπος τοῦ Ἑντιμοντον

Νεκτάριος Ἐπίσκοπος

Ἀνδρέας Ἐπίσκοπος τοῦ Ρότλαντ

Λαῖκος Ἐπίσκοπος Μανχάτταν Γραμματεὺς Συνόδου.

Ο ΠΡΟΚΑΘΗΜΕΝΟΣ ΤΗΣ ΣΥΝΟΔΟΥ
ΕΠΙΣΚΟΠΩΝ ΤΗΣ ΡΩΣΣΙΚΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΕΞΩ ΡΩΣΣΙΑΣ

75 EAST STREET 93, ΝΕΑΣ ΥΟΡΚΗΣ 28 ΗΠΑ

Ἀριθ. Πρωτ. 3) 50—15) 28.12.67

Πρὸς τὸν Σεβασμιώτατον

Ἀρχιεπίσκοπον Αὔξεντιον

Κάνυγγος 32, Ἀθήνα

Σεβασμιώτατε,

Ἀπαντῶμεν εἰς τὴν ἐπιστολήν σας 5) 18 Νοεμ-
βρίου 1967 τὴν ὁποῖαν ἐλάβομεν μετὰ μεγάλην καθυ-
στέρησιν.

Πάντως ἔχομεν τὴν πληροφορίαν ὅτι κατόπιν αἰ-
τήσεις τῶν Ἑλλήνων ἀδελφῶν τῶν ἀσπασομένων τὸ
Ἰουλιανόν Ἡμερολόγιον, ὁ ποῶν Ἐπίσκοπος Ἀκά-
κιος ἔχει χειροτονηθῇ ὑπὸ δύο Ἐπισκόπων τῆς Ἐκ-
κλησίας ἡμεῖς ἡμεῖς τὸν Σεβασμιώτατον Ἀρχιεπίσκοπον
Σεραφεῖμ τοῦ Σικάγου καὶ Νητηρόν καὶ τὸν Σεβα-
σμιώτατον Ἐπίσκοπον Θεοφίλον τῶν Ὁρθοδόξων
Ρωμανικῶν Κοινοτήτων, αἱ ὁποῖα τυγχάνουσιν ὑπὸ
τὴν δικαιοδοσίαν τῆς ἡμετέρας Συνόδου. Ἀμφοτέρω
οἱ Ἐπίσκοποι οὗτοι ἐκπληροῦσι τοὺς Ἐκκλησιαστικὰς
Κανόνας καὶ οὐδέποτε ἔχουσι δι' οἰονδήποτε λόγον ἀ-
ποσχισθῇ, συνεπῶς οὐδέποτε εἶχομεν ἀμφιβολίαν τινά
περὶ τοῦ κύρους οἰαδήποτε χειροτονίας γενομένης
παρ' αὐτῶν καὶ εἰδικῶς διὰ τὴν χειροτονίαν τοῦ τέως
Ἐπισκόπου Ταλαντίου Ἀκακίου.

Μετ' ἀδελφικῶν ἐν Χριστῷ χαίρεσιμων

Διατελῶ εὐχρινῶς ὑμέτερος

Ἱερογرافὴ Μητροπολίτης Φιλαρέτος

ΕΚΚΛΗΣΙΑ

ΓΙΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΕΡΑ ΕΠΙΣΚΟΠΗ ΔΙΑΤΛΕΙΑΣ

ΤΗΛ. 029312367

Αριθ. Πρωτ. 143

10 Ὀκτωβρίου 1972

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΔΗΛΩΣΙΣ

Ὁ κατωθὶ ὑπογεγραμμένος Ἐπίσκοπος Διατλεί-
ας Ἀκάκιος, δηλῶ ὑπευθύνος καὶ ἐν πλήρει Ἀρχιερα-
τικῇ συνειδήσει πρὸς ἅπασας τὰς ἀρχάς καὶ τὰς ἐξου-
σίας καὶ πρὸς πάντα ἐνδιαφερόμενον ὅτι, ὁ ἀειμνήστος
Ἀρχιεπίσκοπος ἡμῶν Κυρός Ἀκάκιος ἐχειροτονήθη
εἰς Ἡνωμένης Πολιτείας τῆς Ἀμερικῆς, καὶ ἐν τῇ
πόλει DETROIT MICHIGAN, καὶ ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ
Ἁγίου Νικολάου ἰδιοκτησίας τοῦ Ἐπισκόπου κ. Θεοφί-
λου Ἰωνέσκου, τὴν 9—12—1960.

Ἐλαβον δὲ μέρος εἰς τὴν χειροτονίαν, ὁ Ἀρχιε-
πίσκοπος SICA GO καὶ DETROIT κ. Σεραφεῖμ με-
τὰ τοῦ ἀνωτέρω Ἐπισκόπου κ. Θεοφίλου Ἰωνέσκου, ἀ-
νιόντων ἀμφοτέρων εἰς τὴν ἐν Διαπορᾷ Ρωσικὴν
Σύνοδον τοῦ ἀειμνήστου Μητροπολίτου Ἀναστασίου.

Ἐγὼ δὲ ὁ δηλῶν ἐν τῇ παρούσῃ αὐτόπτης, ὢν
μάρτυς, ἐτέλειον ἐν προσκειμένῳ χρέει ἱεροψάλτου, ἐνώ

Ἀνοιχτή Ἐπιστολή

Εὐθ. Τριανταφύλλου Ἀξιωμ. Χωροφ. ἐ. α΄.

Ἡ χωροφυλακή, ἐπὶ τῇ καταγγελίᾳ, προθύμως συνέλαβε τὸν ἄνθρωπον καὶ προσήγαγε ἐνώπιον τοῦ δικαίου ἐπισκόπου. ἄλλ' ἐκεῖνος, ἵνα μὴ μανθῇ ἀπέστειλε τὸν συλληφθέντα εἰς τὸν Καῖάφαν τῆς Λαμίας ΑΜΒΡΟΣΙΟΝ. Οὗτος βαθυσύγχος μέγαν ὦν τῆς Μασονικῆς Στοᾶς, ὕβρισε θαναύσως τὸ ἀγγελικὸν σχῆμα (ὅπερ ἔνδυμα τοῦ Τιμίου Προδρόμου ἐστὶ) καὶ κατεξέσχισε, ἀκολούθως ἀπέλυσεν αὐτόν. Ὁ Ἀμβρόσιος ἦτο ἰδιωτικῆς τοῦ ἐν ΟΜΟΝΟΙΑ πολυπόρου ξενοδοχείου ἵπνου ΕΧΕLSIOR (ἄνωθεν τοῦ καταστήματος ΚΑΦΕ BRAVO) τὸ ὅποιον ὀλίγον πρὸ τοῦ θανάτου του, ἐπώλησεν ἀπὲρ 150.000 χρυσῶν λιρῶν Ἀγγλίας. Διὰ τῶν λιρῶν τούτων ἠδυνήθη εὐχερῶς καὶ ἀκινδύνως νὰ διέλθῃ τὴν Ἀχερουσίαν, ὁδεύων πρὸς τὸν Πλούτονα!...

Ἀξίζει, ὅμως, νὰ σημειώσωμεν, ὅτι τὸ τέλος τῶν θεομπαζικῶν δὲν ἦτο θεάρεστον. Διότι ὁ μὲν Ἀμβρόσιος ἀπέροηξε τὸ ζῆν ἐν αὐτῇ τῇ Μασονίᾳ, ὁ δὲ Κύριλλος ἐν φόβῳ ὑπάρχων μὴ τὰ ἐν τῇ ἐπισκοπῇ του τελούμενα εἰς φῶς ἔλθωσι καὶ γνωσθῶσιν εὐρύτερον τὰ κατ' αὐτόν, ἀπέθανεν ἐν στενοχωρίᾳ, πολλῇ. Ἀλλὰ καὶ ὁ διαβολὴς Προτοσύγγελλος, Ἰεζεκιήλ Δρακάτος, τὸ ἀνδράκιον τοῦτο, ἀφθὲν εἰς δίκην διὰ σκάνδαλα ἐν τῇ Ἱ. Μονῇ ΦΑΝΕΡΩΜΕΝΗΣ τοῦ χωρίου Καλλιφώνιον—Καροδίτσης, ὅσα ἐτέλει μετὰ τοῦ Ἡγουμένου Ἀμβροσίου Γουβελή, κατεδικάσθη εἰς φυλάκισιν 14 μηνῶν μεθ' ὃ ἀποσηματισθέντες ἀμφοτέρω παρεδόθησαν εἰς τὸν Σατανάν, ἐνῶ ὁ Παπαθεωνᾶς ζῇ ἐν τιμῇ, θεραπεύων τὸ Θεῖον καὶ τιμώμενος παρὰ πάντων νεοσημερολογιτῶν καὶ Παλαισημερολογιτῶν.

Ἐν τούτοις ὁ ἀδυσπῆχτος δὲν ἀνῆλθεν εἰς τὸ βουνό, κραδαίνων τὴν τραγομαχαίραν, ἵνα αὐτοδικῶν, διδάξῃ καὶ τοὺς ἐπισκόπους καὶ τὸ ἀνδράκιον Ἰεζεκιήλ Δρακάτον δικαιοσύνην καὶ μὴ συκοφαντεῖν ἀδίκως.

Η ΚΑΤΑΛΙΚΗ ΤΟΥ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΥ

Ἐδικάζετο, λοιπόν, ὁ διευθυντὴς τῆς «ΘΕΣΣΑ-

ὁ νῦν Ἅγιος Ἀσασίας κ. Πέτρος ἔλαβεν μέρος συλλειτουργῶν μετὰ τῶν ἀνωτέρων Ἀρχιερέων Σερραφείμ καὶ Θεοφίλου καὶ τοῦ ὑποψηφίου Ἀρχιμανδρίτου τότε Ἀνακίου Παπᾶ.

Διαφρεύω δὲ πᾶσαν πληροφορίαν περὶ τοῦ ἐναντίου, ὡς καὶ τὴν νεωστὶ κυκλοφορήσασαν ἐν τῷ περιόδικῳ («Κήρυξ τῶν Ὁρθόδοξων») ἐπιστολὴν τοῦ συλληφθέντος Ἐπισκόπου κ. Θεοφίλου ὡς ἀναληθεύς.

Ὁ Δηλῶν

Ὁ Διαπολείας Ἀκάσιος

ΛΙΚΗΣ ΗΧΟΥΣ» ἐν Λαρίσῃ καὶ μετὰ τὴν καταδίηκν ἐπὶ... συκοφαντία! ἀφῆθη ἐλεύθερος, κατόπιν ἀσκηθείσης ἐρέσεως, ποιῶμα ὅπερ ἡμεῖς δὲν ἐγνωρίζομεν καὶ ὑπεβάλομεν παράκλησιν, ἵνα δημοσιεύσῃ μισρὰν διατριβὴν κατὰ τοῦ ἀθλίου ἱερωμένου Δρακάτου. Κοντανασαιῖνον εἰσέτι ὁ δυστυχὴς ἀπαντᾷ:

—«Κύτταξε τὴ δουλίτσα σου, ἀγαπητὲ κ. Τριανταφύλλου καὶ μὴ σὲ μέλλει διὰ κανένα. Εἶδες τὸ χάλι μου. Τέσσερες μῖνες φυλακῇ, διακόσιες χιλιάδες δραχμῆς δι' ἀποζημιώσιν τοῦ «συκοφαντηθέντος» στέρῃσιν ἀτελείας χάριτου... κλπ.»

Καὶ ἀπῆλλῃ μὲν ὁ ἄνθρωπος —εὐτυχῶς— ἀπὸ τὸ ἀνώτατον δικαστήριον, ἀλλ' ἔπειτα ἀπὸ τὰ δεινὰ, τὴν ψυχικὴν ὁδύνην, τὰ ἔξοδα κλπ. καὶ ἀπὸ πάντων, ἐξ ὧν πέπονθε, διὰ τὴν ἐξυγιάνσιν τῆς Ἐκκλησίας, παρ' ὀλίγον ν' ἀλλάξῃ ἐπάγγελμα!... Τύσον πολὺ ἡγανάκτησε. «Ὅμως οὔτε αὐτὸς πῆρε τὰ ὄρη καὶ τὰ βουνά, ἵνα ἐκδικηθῇ. Οὔτε εἰς τὸ ἅγιον πεζοδροσίον τοῦ κ. Ψαρουδάκη κατῆλθε, ὅπως ὁ ἀδικημένος Λαμπράκης, ποὺ ζήτησε ψομὶ καὶ τοῦ ἔδωσαν φίδι!... Ὁ ἀδικηθεὶς δημοσιογράφος ἔκαψε τὴν κεφαλὴν ὁ πτωχὸς ἐπαροχίτης δημοσιογράφος καὶ εἶπε «Ἐἴη τὸ ὄνομα Κυρίου εὐλογημένον, ὡς τῷ Κυρίῳ ἔδοξεν οὕτω καὶ ἐγένετο». Δὲν ἠκολούθησε τὸν ἀναρχικὸν καὶ ἄθεον βουλευτὴν Λαμπράκη, διὰ νὰ ἀνακατωθῇ μετὰ τὰ πίτουρα εἰς τὰ «ἅγια» πεζοδρομία τῆς Θεσσαλονίκης. Δι' ὃ καὶ ὁ Θεὸς ἔδωκεν εἰς αὐτόν κατὰ τὴν καρδίαν του. Ἀπέροηξε τὴν μισρὰν ψυχὴν του εἰς τὰ πεζοδρομία. «Ὁ, τι ἐζήτησεν τῷ ἔδωθη. Τὸ γράφει καὶ ὁ Δαυὶδ «Δώη σοι Κύριος κατὰ τὴν καρδίαν σου καὶ πᾶσαν τὴν βουλὴν σου πληρώσῃ». Αὐτὸ ἐπαξίηται ἡ καρδία τοῦ Λαμπράκη καὶ πολλῶν ἄλλων Λαμπράκηδων καὶ αὐτὸ ἔδωκεν αὐτοῖς ὁ Θεός. Θεολόγος εἶσθε κ. Ψαρουδάκη καὶ αὐτὰ τὰ γνωρίζετε.

ΠΕΡΙ ΛΟΤΟΜΕΝΩΝ ΚΛΗΡΙΚΩΝ

Ἐστηρίκεν καὶ ἐκάκισε τὴν διαγωγὴν τῶν ὡς εἰρημα δέο κληρικῶν ὁ ἐφημεριδογράφος τῆς Καροδίτσης, διότι ἐναντίον τῶν ἱερῶν Κανόνων τῆς Ἐκκλησίας, οὗτοι ἀναιδῶς ἐξεπορεύοντο εἰς κρουαζιέρας. Κατὰ τὴν δίκην, εἰς δικαστὴς ἠρώτησε τοὺς μάρτυρας «Μὰ, δὲν εἶναι ἄνθρωποι καὶ οἱ κληρικοὶ, διὰ νὰ πέρνουν τὸ μὲνισ τὸν στήν θάλασσα;».

Τὴν ἀπάντησιν, ὅμως, δίδουν οἱ ἱεροὶ Κανόνες, οἷς ὁ ἐρωτῶν δικαστὴς ἀσφαλῶς ἠγγόει. Ἰδοὺ, λοιπόν, τί οὗτοι ὀφείζουσιν περὶ λοκομένων κληρικῶν.

—«Ὅτι οὐ δεῖ Ἱερατικούς... ἐν θαλασσῇ μετὰ γυναικῶν ἀπολέσθαι, μηδὲ πάντα λαϊκῶν χριστιανῶν.

Εἰ δέ τις ἐπὶ τούτῳ φροσθεῖν, εἰ μὲν κληρικὸς εἶη καθαιρεῖσθαι, εἰ δὲ λαϊκὸς ἀφοριεῖσθαι. (Κανὼν ΟΖ' ΣΤ' Οἰκουμενικῆς).

Ὡστε οὐ μόνον κληρικοὶ ἐμποδίζονται εἰς τὸ ἀπολούεσθαι μετὰ γυναικῶν ἐν θαλάμῳ καὶ ἐν λίμνῃ καὶ θαλάσῃ, ἀλλὰ καὶ οἱ λαϊκοί. Ἀλλ' ἐκινήθη ἡ Ἐκκλησία, ἡ προϊσταμένη τῶν παραβατῶν ρασοφόρων Ἐπισκοπὴ, εἰς ἐξαρμογήν τοῦ Κανόνος τούτου, ἐπειδὴ μετὰ γυναικῶν, πάνιν νεαρῶν καὶ μάλιστα γεγνημένων, ἐν τῇ θαλάσῃ ἀπελούσθησαν καὶ ἐσκανδάλισαν ψυχὰς Χριστιανῶν, ὑπὲρ ὧν Χριστὸς ἀπέθανε; Τίποτε ἀπ' αὐτὰ! Οὐτε γὰρ πέρασε, οὔτε ζημία ἐγένε! Οἱ ἄξι οἱ καθαιρέσεως ρασοφόροι ἐνεφανίσθησαν εἰς τὰ κοσμικὰ δικαστήρια, ὡς ἀπαιτηταί, ῥηδικημένοι, ζητοῦντες ἱκανοποίησιν διὰ τὴν... τρωθεῖσαν τιμὴν τῶν καὶ ὑπόληπν. Ἠθέλη-

Ὁμιλία τεσσαρακοστῇ ἐννάτῃ

(Συνέχεια ἐκ τῆς 3ης Σελ.)

τι τοῦ ὅλα τὰ ἀγαθὰ, ἔτσι καὶ ὁ Κύριος στὸ σπῆτι του, τὴν ψυχὴ καὶ τὸ σῶμα, ἀποθέτει καὶ θησαυρίζει τὸν πλοῦτον τὸν οὐράνιον τοῦ Πνεύματος. Τὴν δὲ λεπτότητα τῆς ψυχῆς δὲν μπόρεσαν νὰ τὴν καταλάβουν οὔτε οἱ σοφοὶ μὲ τὴν σοφίαν τους οὔτε οἱ φρόνιμοι μὲ τὴν φρόνησίν τους, καὶ δὲν μπόρεσαν νὰ πουν γι' αὐτὴν τί πρᾶγμα εἶναι, παρὰ μόνον αὐτοὶ στοὺς ὁποίους ἀποκαλύπτεται διὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἡ ἀκριβὴς περὶ ψυχῆς γνώσις. Ἀλλὰ ἐδῶ κίτταξε καὶ διάκρισε καὶ κατέλαβε πῶς; ἤκουσε. Αὐτὸς εἶναι Θεός, αὐτὴ δὲν εἶναι Θεός. Αὐτὸς εἶναι Κύριος, αὐτὴ δούλη. Αὐτὸς εἶναι κτίστης, αὐτὴ κτίσις. Αὐτὸς εἶναι ποιητής, ἐκεῖνη ποίημα. Τίποτε τὸ κοινὸ δὲν ὑπάρχει ἀνάμεσα στὴ δική του καὶ στὴ δική της φύσι. Ἀλλὰ γιὰ τὴν ἀπειρο καὶ ἄρρητον καὶ ἀκατανόητο ἀγίαν καὶ εὐσπλαγχνίαν του εὐδόκησε νὰ κατοικήσῃ σ' αὐτὸ τὸ δημιουργημα, σ' αὐτὸ τὸ τίμιον καὶ νεαρὸ κτίσις, σ' αὐτὸ τὸ ἐξαιρετὸ ἔργο, καθὼς λέγει ἡ Γραφή: «Εἰς τὸ εἶναι ἡμᾶς ἀπαρχὴν τινα τῶν αὐτοῦ κτισμάτων.» (Ἰακ. α' 18). προσορισμένο γιὰ τὴν σοφίαν του καὶ τὴν κοινωνία μαζί του, γιὰ νὰ γίνῃ κατοικητήριό του καὶ καθαρὴ νύμφη του.

Ὅταν λοιπὸν τέτοια ἀγαθὰ βρίσκονται μπροστά μας, ὅταν μᾶς ἔχουν γίνει τέτοιες καταγγελίες καὶ τέτοια εὐδοκία ἀπὸ τὸν Κύριον, ἅς μὴ ἀμελήσουμε παιδιὰ μου, καὶ ἅς μὴ τεμπελιάσουμε νὰ ὀδηγηθοῦμε πρὸς τὴν ζωὴν τὴν αἰώνιον καὶ νὰ δώσουμε τὸν σκαντὸ μας ὁλότελα στὴν εὐαρέστησιν τοῦ Κυρίου. Ἄς παρακαλέσουμε λοιπὸν τὸν Κύριον νὰ μᾶς λυτρώσῃ μὲ τὴν δύναμιν τὴν δική του τῆς θεότητος ἀπὸ τὴν σιωπῆν ἡ φυλακὴ τῶν παιδῶν τῆς ἀτιμίας, καὶ ἀφοῦ ἐκδικήσῃ τὴν δικὴν του εἰκόνα, τὸ πλάσμα του, νὰ τὴν κἀνῃ νὰ ἀναλάβῃ καὶ νὰ ἐπεξεργασθῇ σὺν αὐτῇ καθαρὴ τὴν ψυχὴν μας, ὥστε νὰ ἀξιοιωθῇ τῆς κοινωνίας τοῦ Πνεύματος, δοξάζοντες Πατέρα καὶ Υἱὸν καὶ Ἅγιον Πνεῦμα εἰς τοὺς αἰῶνας Ἀμήν.

σαν καὶ ρέστα! Δὲν ἀποκλείεται νὰ συνεβούλευσεν αὐτοὺς εἰς τοῦτο ἡ Ἐπισκοπὴ τῶν.

Καὶ διατὶ ἀρὰ γε οἱ δύο ἀπογιμνωθέντες κληρικοί, ἠρθάνθησαν ἑαυτοὺς ἀδικημένους; Φαίνεται λίαν πιθανόν, τὸ ὅτι αὐτοὶ ἀνέκρινον εἰς «ΕΠΙΣΗΜΟΝ» Ἐκκλησίαν καὶ δὲν δέχονται ραπίσματα καὶ χλεύην ὡς ἐκεῖνοι «οἱ ἑτερογενεῖς» καὶ «πεπλανημένοι» ἄμιοροι δὲ θεολογικῆς μορφώσεως Παλασημερολογίται ἀρχιερεῖς (ὁ πρῶτος Φλωρίνης ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ ΚΑΒΟΥΤΡΙΔΗΣ, ὁ ΔΗΜΗΤΡΙΔΗΣ ΓΕΡΜΑΝΟΣ ΜΑΤΡΟΜΜΑΤΗΣ κ.ά.). Τούτους ἡ ἀπὸ τοῦ 1924 μόνητος, Ἑλλαδικὴ Ἐκκλησία, χαρακτηρίζει ὡς περὶ τὴν «ΕΠΙΣΗΜΟΤΗΤΑ» εἰσελθοῦσα ἐκ τῆς ἀσηπλανημένους, κομμουνιστῆς, ἀγνότας, χιλιεστῆς, αἰρετικῆς, παρορμητικῆς, ἱεροκαπηλῆς, ἑτερογενεῖς. Διατὶ δὲ διαπρίεται ἡ «ΕΠΙΣΗΜΟΣ» κατὰ τῆς ἀκλινῆς ἰσταμένης ἐπὶ τῶν Κανόνων καὶ τῶν Παραδόσεων Ἐκκλησίας τῶν ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ; Ἀπλούστατα. Διότι ἐξέλιπεν ἐκ τῶν χειρῶν αὐτῆς ἡ ἐλπίς τῆς ἐργασίας της. Διότι τὰ ἔσοδα ἐκ γάμων, βαπτίσεων, εὐχελαίων, κηδεῶν, ἀβασκαμῶν, εὐχῶν εἰς ἐπιτόκους, λεχοῦς, ἀγιασμῶν, νοσηριῶν κλπ. μυριάδων οἰκογενειῶν παλασημερολογιῶν, ἀπόλλυνται ἐκ τῶν χειρῶν τῶν «ἐπισήμων». Εἶναι τὸ παράπτουν τοῦ Ἰσχωριώτου μὲ τὸ μῦρον. Αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος διὰ τὸν ὁποῖον πρὸ ἐτῶν, ἐπρότειναν εἰς ἡμᾶς τὴν ἐλευθέρην ἀσκήσιν τῶν θερηκεντικῶν καθηκόντων κατὰ τὸ Ἰουλιανόν (τὸ κατ' αὐτοὺς ΠΑΛΑΙΟΝ) ὑπὸ ἓν ὄρον, ὅμως, θὰ δοθῇ ἡ ἐλευθερία αὐτῇ, ἡ τόσον ποθητὴ εἰς τοὺς διωκομένους Χριστιανούς. Ὁ λειτουργὸς θὰ εἶναι ἐκ τῶν τῆς «ΕΠΙΣΗΜΟΥ» Ἐκκλησίας: Νάχομε τὸ νοῦ μας: Ἐάν αὐτὸ εἶναι δεκτόν, τότε ὅλα γίνονται μετὰ καὶ γάλα! Δὲν ὑπάρχει πλάνη, ἀγνοητισμός, ἀθεολόγητον, ἑτερογένεια, ἱεροκαπηλεία, χρονολατρεία, γραδιτισμός. Ἀμέσως ἀγιαζόμεθα καὶ εἰμεθα ἔτοιμοι διὰ τὸν Παράδεισον (ἐκτός ἐάν δὲν ἔχωμεν γυαλισμένα τὰ πασπαῖς μας:...) Ὁ ἔλεγχος τοῦ Παγκρατίου (ὑπὲρ τοῦ λειτουργοῦντος τῆς ΕΠΙΣΗΜΟΥ) δίδει τὸ παπικὸν συγχωροχάρτι, ἀμέσως, παῖς ὁ ἀντιχριστιανικὸς διωγμός καὶ ἅπαντες ἐσμὲν ἀγαπητοὶ καὶ ἀδελφοὶ ἐν Χριστῷ:...). Θὰ εὐρεθῶμεν καὶ ἡμεῖς οἱ Παλασημερολογίται ἐν τῶν τευχῶν, ἀπρόσβλητοι ἀπὸ τῶν αἰρετικῶν (παπικῶν, προτεσταντικῶν κλπ.). Τώρα εἰμεθα ἐκτός τῶν τευχῶν καὶ κινδυνεύομεν ψυχικῶς καὶ ἐθνολογικῶς: Ἡ «ΕΠΙΣΗΜΟΣ» Ἐκκλησία, ἐν τῶν τευχῶν εὐρεθεῖσα ἀπὸ τοῦ 1924, ἀμύνεται κατὰ τὸν διὰ τῶν Παραδόσεων, τῶν Ἱ. Κανόνων, τῶν Δογματικῶν καὶ διὰ τοῦτο οὔτε αἱρέσεις εἰσεπήδησαν ἐντὸς τοῦ ὄχυροῦ, οὔτε παπικοὶ εἰσέηλθαν, οὔτε Οἰκουμενισμός, οὔτε προτεσταντισμός, οὔτε ρασωνισμός. Εἶναι ἰσχυρὰ καὶ ἀπρόσβλητα τὰ τεῖχη. Ἐν τούτοις παρὰ τὴν ἰσχυρίαν τινῶν καὶ τὰς καθηρηχαστικὰς διαβεβαιώσεις τῶν «ΕΠΙΣΗΜΩΝ» καὶ ὁ Καρνάβαλος εἰσῆλθε καὶ ἐνεθρονίσθη εἰς τὸν ἀμβωνα καὶ αἱ παπ-

Σεχονοτα και ΚΡΙΣΕΙΣ

Ἀνεκρίζωτες ἡ θρησκευτικότης ἀπὸ τὴν ἀνθρωπίνην ψυχὴν.

Ἐνῶ πλησιάζει νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὸ ὅδον ἔτος ἡ κομμουνιστικὴ ἐπαναστατικὴ ἀλλαγὴ, ἡ ὁποία ἐγένετο εἰς τὴν Ρωσίαν τὸ 1917, ἡ «Πράβδα» τὸ ἐπίσημον δημοσιογραφικὸν ὄργανον τοῦ Κομμουνιστικοῦ Κόμματος ζητεῖ ἐπιμένως τὴν ἐκρίζωσιν τῶν θρησκευτικῶν πεποιθήσεων τοῦ Ρωσικοῦ λαοῦ δεδομένου ὅτι καὶ μέλη τοῦ Κομ. Κόμματος συμμετέχουν εἰς θρησκευτικὰς τελετάς.

Νομίζομεν ὅμως, ὅτι ματαιοπονεῖ ἡ Κομ. Ἐφημερίς, διότι ὁ ἀνθρώπος εἶναι γεννημένος διὰ νὰ θρησκευῇ, ἰδίως ὅταν ζῇ, ὑπὸ καταθλιπτικῆς συνθήρας καταπίεσεως τῆς προσωπικότητός του καὶ τῶν ἀτομικῶν ἐλευθεριῶν του ἐκ μέρους ἀθέου καὶ ὀλιστικοῦ καθεστώτος, στυγνῶς ἱμπεριαλιστικοῦ καὶ ἐθνικιστικοῦ.

ΟΙΚΤΡΟΝ ΚΑΤΑΝΤΗΜΑ

Εἰς τὰς 16 Σεπτ. ἐ.ἔ. ἔληξαν αἱ ἐργασίαι τοῦ διορθοδόξου Θεολογικοῦ συμποσίου τοῦ διοργανωθέντος ὑπὸ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Παν(μίου) Θεσσαλονίκης εἰς τὸ ὅποιον μεταξύ ἄλλων συνεζητήθη καὶ τὸ θέμα «περὶ τοῦ ἐκσυγχρονισμοῦ τῆς λατρείας εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος». Εἶναι νὰ ἀπορῇ κανεὶς καὶ νὰ θλίβεται διὰ τὰ ὅσα ἐσχάτως τεκταίνονται κατὰ τῆς Ἀγίας τοῦ Χριστοῦ Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ὑπὸ μεγάλων δῆθεν φυσιογνωμιῶν διαπρεπῶν τούτέστιν Κληρικῶν καὶ Ἐπιστημόνων. Πῶς δὲν ἐσκέφθησαν οἱ πολυμαθεῖς καὶ σοφοὶ ἐγκέ-

καὶ ἱερεῖαι ἐγεγύθησαν τοῦ κοινῶς ποτηρίου καὶ γενικῶς ἡ θεοπάθεια τῶν ἱερῶν καὶ ὁσίων ἔγινε. Καὶ ταῦτα πάντα συνετελέσθησαν, τοῦ ἱερέως βοῶντος συνεχῶς πρὸς τοὺς θυρωροὺς «Τὰς θύρας, τὰς θύρας, ἐν σοφίᾳ πρόσχωμεν.

(Συνεχίζεται)

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ κ.κ. Συνδρομηταὶ ὅπως μᾶς ἐνημερώσουν εἰς περίπτωσιν ἀλλαγῆς κατοικίας των.

φαλοι τοῦ συμποσίου νὰ συζητήσουν τὸ θέμα τῆς προσαρμογῆς τοῦ συγχρόνου ἀνθρώπου εἰς τὴν λατρείαν ἀλλὰ τὸ ἀντίθετον; πρέπει ἡ Ἐκκλησία νὰ συμπορεύεται μετὰ τὰς ἐκάστοτε ἀπαιτήσεις τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὰς πλέον παραλόγους καὶ ὄχι ὁ ἄνθρωπος μετὰ τὴν Ἐκκλησίαν; ἀλλ' οἱ Οἰκουμενισταὶ τοῦτο ἔχουν ὡς πρόγραμμα, τὴν ἀλλαγὴν τῶν πάντων καὶ τὴν ἐκκοσμίκευσιν καὶ ἐκνομίκευσιν τῆς Ἐκκλησίας κατὰ τὰ δυτικά πρότυπα, ἅτινα ἀκολουθοῦν. Οἱ θέλοντες ὅμως νὰ ἀφαιρέσουν ἔστω καὶ ἰῶτα ἐν ἡ κεραίαν μίαν ἀπὸ τοῦ Θεοῦ Νόμου ἀποκλείεται νὰ πορεύωνται ὁρθῶς ἀλλ' ὑπακούουν ὅπως ὅποτε εἰς τὰς εἰσηγήσεις τοῦ Διαδόλου.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ ἀποστέλλοντες χρηματικὰς ἐπιταγὰς, ὅπως ἀπαραιτήτως ἀναφέρωσιν τὸν σκοπὸν διὰ τὸν ὁποῖον προορίζονται τὰ ἀποστέλλόμενα χρήματα.

(Ἐκ τῶν Γραφείων)

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Οἱ ἡμεροδεῖκται τοίχου καὶ τσέπης τοῦ ἔτους 1973, ἐξετυπώθησαν μετὰ πλυσίαν καὶ ἐκλεκτὴν ὕλην.

Παρακαλοῦνται ὅθεν, οἱ ἐφημέριοι καὶ οἱ πρόεδροι τῶν ἐνοριῶν, Κοινοτήτων καὶ Παρατηρημάτων Ἑλλάδος καὶ Ἐξωτερικοῦ, ὅπως φροντίσωσι διὰ τὴν διάδοσιν αὐτῶν.

Τιμαὶ ἡμεροδεικτῶν τοίχου δρχ. 12 τσέπης δρχ. 5. Ἡ ἀῖξησις τῶν τιμῶν τῶν ἡμεροδεικτῶν κατὰ 1 δρχ. ὀφείλεται εἰς τὴν ἀνατίμησιν τοῦ χάρτου.

Τὸ προϊόν τούτων θὰ διατεθῇ διὰ τὴν ἀνέγερσιν Λιθοῦσης Κατηχητικῶν ἐν Περιστερίῳ, δι' ὃ καὶ παρακαλοῦμεν τὴν προτίμησιν αὐτῶν.